

Phần 3

Chương 11

Quảng trường Vũ Minh nằm trong trung tâm thành phố, là khu thương nghiệp lớn nhất của Dương Thành. Lần trước lúc Thương Khiết đến tìm Hà Lệ Chân, bọn họ đã từng tới đây ăn cơm. Hà Lệ Chân ngồi xe, tầm 9:40 đã có mặt ở quảng trường.

Kiến trúc tiêu biểu của quảng trường Vũ Minh là một công trình điêu khắc được hoàn thành hồi năm 2002, mang một cái tên rất văn nghệ "thời gian lắng đọng," tạo hình theo phong cách hiện đại, gồm những phiến đá hình cánh quạt màu xanh lam không lồ chồng lên nhau, đứng gần nhìn không ra hình thù gì, đứng xa xa nhìn thì bức điêu khắc ấy giống như những đợt sóng nối đuôi nhau. Lúc Hà Lệ Chân theo Thương Khiết đến đây ăn cơm, cô đã ngồi trên lầu 3 của một toà nhà, nhìn công trình điêu khắc ấy từ xa, cảm thấy bản thân có vẻ như hiểu được tâm tình của tác giả. Những con sóng, ngay từ khởi đầu của nhân sinh, đã chủ định có trước có sau. Chỉ cần vẫn dập dờn vỗ, chỉ cần vẫn còn tồn tại, lớp sóng sau nhất định sẽ không sao chạm được đến được lớp sóng trước.

Hà Lệ Chân ngược đầu nghĩ ngợi vẩn vơ. Vì là cuối tuần, người qua lại trên quảng trường rất đông, xung quanh đông vui tấp nập. Nhìn lâu một hồi cổ bị mỏi, Hà Lệ Chân vừa vặn cổ vừa nhìn quanh, liền trông thấy Vạn Côn. Cô cảm thấy Vạn Côn cũng đã nhìn thấy cô, tuy lúc đi đường cậu vẫn luôn cúi đầu, nhưng hướng cậu đi không lệch một chút nào, đang thẳng tiến ngay đến trước mặt cô.

Trông cậu có vẻ như đã khỏi bệnh rồi, mặc một bộ quần áo vận động màu đen, gọn gàng linh hoạt, càng làm nổi bật vai rộng eo thon chân dài, hơi thở của thanh xuân giống như một ngọn thông xanh mướt. Chỉ có điều ngọn cây này mọc hơi lệch một chút. Hà Lệ Chân nhìn Vạn Côn đang nghênh ngang tiến đến gần, giống y như một tên du côn, lưng thì chả bao giờ thẳng được lên, uổng cho một thân hình đẹp. Lúc cậu đã đến gần, Hà Lệ Chân nghiêm nét mặt, đợi cho cậu đi đến trước mặt, cô hít sâu vào một hơi, chuẩn bị lên tiếng.

"Em"

"Đi theo em, đứng đây làm gì." Vạn Côn thuận tay tóm lấy cánh tay của Hà Lệ Chân, đi qua bên kia.

Hà Lệ Chân vùng tay, lùi ra sau mấy bước, nghiêm túc nói: "Vạn Côn, em đứng yên!"

Vạn Côn cười cười với cô, hai tay đút túi, còn thật sự đứng yên trước mặt cô.

"Hử?"

Hà Lệ Chân sa sầm nét mặt, nói: "Em đã viết cái gì trong vở ghi chép!"

Vạn Côn nói: "À, cái đó hả, không phải là cô đã thấy rồi sao."

Hà Lệ Chân nói: "Em không nên đùa giỡn kiểu này, cô cảnh cáo em, em mà như thế nữa, cô sẽ"

"Cô sẽ thế nào?" Vạn Côn hơi khom người ghé trước mặt Hà Lệ Chân, nói: "Mách với Hồ Phi? Hay là sẽ nói ra chuyện em đi làm?"

Cậu nói đến đây, mạch đề tài của Hà Lệ Chân liền xoay chuyển, hỏi cậu: "Có phải em vẫn còn làm việc ở chỗ đó?"

Vạn Côn đứng thẳng người, nhìn bãi cỏ bên đường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Bãi cỏ không được sạch sẽ cho lắm rất nhiều người qua đường xả rác đây lên.

Hà Lệ Chân âm thầm công nhận lời nói của Thương Khiết, bảo: "Em vẫn còn làm ở đó, vậy thì em đừng trách cô báo cho nhà trường biết."

"Được thôi." Vạn Côn nói với vẻ bất cần.

Hà Lệ Chân thoáng sùng sốt, Vạn Côn gần như biết chắc rằng Hà Lệ Chân sẽ không nói chuyện này ra. Cậu lại nắm lấy cánh tay của cô, "Không phải là cô muốn em đừng đùa giỡn sao, vậy cô đi coi phim với em."

"Cái gì?" Hà Lệ Chân chả hiểu đầu cua tai nheo.

Vạn Côn cười xấu xa, nói: "Coi phim thì em không viết lung tung trong vở ghi chép nữa."

Hà Lệ Chân hơi hoảng loạn, "Vạn Côn em đừng có gây chuyện nữa!" Cô vùng vẫy giằng ra, Vạn Côn chợt hít mạnh vào một hơi, vịn vào cây cột kế bên, khom người xuống.

"..." Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Em sao thế?"

Vạn Côn nhú chặt mày, trên trán đổ mồ hôi lạnh, cậu quay đầu qua nhìn cô, mắng một tiếng: "Mẹ kiếp, lung tôi còn chưa lành, cô định cho bố đây đau chết à!"

Hà Lệ Chân nắm chặt túi xách trong tay đứng chết trân. Do chợt dạ, cô không đi so đo với chuyện Vạn Côn nói năng vô lễ với mình. Vạn Côn mặc quần áo vận động, cổ kéo cao, Hà Lệ Chân nhìn không ra tình hình vết thương, nhưng vẫn làm bằm một câu: "...Xin lỗi."

Vạn Côn đợi cho đỡ đau, đứng thẳng người lên lại, nói với Hà Lệ Chân: "Chỉ coi một bộ phim thôi, giao lưu tìm cảm giữa cô trò, có gì ghê gớm đâu."

Hà Lệ Chân vẫn còn đang lo nghĩ đến vết thương của Vạn Côn, thì đã bị cậu lôi vào rạp.

"Cô đợi chút, em đi mua vé." Vạn Côn để Hà Lệ Chân đứng yên một chỗ, Hà Lệ Chân gọi cậu hai tiếng, cậu không trả lời. Lúc Vạn Côn quay lại, trong tay là một ống bóng ngô, đặt lên bàn.

"Vạn Côn..." Hà Lệ Chân gạt ống bóng ngô cậu mới đặt xuống qua một bên, nói: "Cô cảm thấy chúng ta thật sự phải nói chuyện một chút."

Vạn Côn ngồi vào ghế, cậu không thể dựa lưng ra sau được, ngồi chúí người ra phía trước, khuỷu tay gác lên đùi, ngẩng đầu nhìn cô, uể oải hỏi: "Muốn nói chuyện gì?"

Hà Lệ Chân: "Chuyện hôm đó, cô xin lỗi em. Cô không nên tạt nước sôi vào em."

Vạn Côn cười một tiếng, nói: "Không sao, nếu em là đàn bà, em cũng sẽ tạt."

"..." Hà Lệ Chân lại nói: "Nhưng mà em là người sai trước tiên, rồi còn chuyện trong vở ghi chép nữa." Hà Lệ Chân nghĩ đến tờ giấy bị cô xé nát, nói: "Cô là cô giáo của em, cô không cần biết em đang cố tình gây rối hay là có tâm tư gì khác, tóm lại em dẹp hết ngay đi, em là học sinh, học sinh thì phải lo học hành cho đàng hoàng."

Vạn Côn cúi đầu, tựa như toàn bộ sức chú ý của cậu đang bị hấp dẫn bởi đôi bàn tay của mình. Tay của cậu rất to, lòng bàn tay rộng lớn, chính giữa hơi trắng. "Cô nói chuyện với em, em có nghe không?" Hà Lệ Chân gõ xuống xuống bàn kính chỗ trước mặt Vạn Côn.

"Nghe rồi mà." Vạn Côn ngẩng đầu. Hà Lệ Chân lập tức đứng lên. Vạn Côn nhìn theo, hơi mím môi cười.

Hà Lệ Chân nhìn thấy nụ cười đó của cậu, bỗng nhớ đến lời Thương Khiết đã từng nói.

Thằng nhỏ đó, trên người mang một khí chất hoang dã, không kiềm hãm được.

Hà Lệ Chân tiu ng్hiu ngồi xuống lại trên chiếc ghế đối diện với Vạn Côn, bốc một nắm bóng ngô nhét vào miệng.

Vé phim Vạn Côn mua cũng chẳng phải kén chọn gì, chỉ lấy vé xem suất phim sớm nhất, thế là ra một bộ phim chiến tranh. Hà Lệ Chân ngồi trong ghế rạp phim, tâm tư không màng gì đến phim ảnh, chỉ nghe tiếng súng đạn bom pháo trên màn ảnh, nó ầm ĩ làm cô ãnh tai nhức óc. Vạn Côn ngồi bên cô,

mắt nhìn lên màn ảnh, mặt không mang biểu cảm, cũng chẳng biết có coi vô được bao nhiêu.

Hà Lệ Chân nghĩ không biết bộ phim này khi nào mới kết thúc, mau mau về cho lẹ, không để ý thấy Vạn Côn đang quay qua nhìn cô. Đến lúc cô ý thức ra được, bàn tay của Vạn Côn đã nắm lấy tay của cô. Trong bóng tối, xúc giác rất nhạy bén. Hà Lệ Chân như bị điện giật, lập tức muốn giăng ra, nhưng sức của Vạn Côn quá mạnh, Hà Lệ Chân ráng giăng hai lần, không giăng ra được. Cô hơi cuống lên, nhưng không dám la to giữa rạp, nén tiếng xuống thật thấp: "Buông tay!"

Vạn Côn không những không buông mà còn sáp tới gần, bàn tay kia đỡ lấy đầu của Hà Lệ Chân đang còn ngửa về phía sau. Hà Lệ Chân chỉ cảm nhận được một bàn tay to lớn úp lên phía sau đầu cô, cô vừa cuống vừa giận dữ, dùng luôn cả chân đá mạnh vào đầu gối của Vạn Côn. Vạn Côn bị đau, tay thoáng buông lỏng, Hà Lệ Chân thừa dịp vội vàng ôm túi xách chạy đi.

Cô không ngoái lại nhìn xem Vạn Côn có rượt theo hay không, chạy thẳng một mạch, không dừng đến cả thang máy, chạy luôn xuống cầu thang, xông ra cửa chính, trông thấy đám đông tập nập, mới thở phào nhẹ nhõm. Tim đập thình thình trong lồng ngực, hơi giống lúc thi kiểm tra thể lực.

"Cô giáo Hà?"

Tay Hà Lệ Chân thoáng run lên, túi xách suýt rớt xuống đất. Cô ngoái đầu, trông thấy một người vừa mới bước ra từ trong toà nhà, gọng kính bạc nho nhỏ, là Lý Thường Gia của trường trung học Dục Anh.

"Thầy Lý." Hà Lệ Chân đeo túi xách rồi chào hỏi Lý Thường Gia.

"Thật khéo." Lý Thường Gia bước tới, nói, "Gặp được nhau ở chỗ này, cô đang dạo phố?"

"Vâng." Hà Lệ Chân gật đầu, "Thầy cũng vậy?"

"Tôi tới mua hai bộ đồ." Lý Thường Gia cười cười, nhìn quanh quất chỗ Hà Lệ Chân đang đứng, hỏi: "Cô đi một mình?"

Hà Lệ Chân hơi khựng lại, sau đó nói: "... Vâng." Lúc cô đang nói vâng thì chợt thấy Vạn Côn ngay sau lưng Lý Thường Gia.

Vạn Côn vẫn trong tư thế kia, hai tay dứt túi, đứng trước cánh cửa quay của toà nhà thương mại như một tên du côn, nhìn họ với nét mặt đầy hứng thú.

Hà Lệ Chân đảo mắt đi chỗ khác, nói rất chắc: "Vâng, tôi đi một mình."

"Tôi cũng đi một mình, vừa khéo giữa trưa rồi, hay là chúng ta cùng đi ăn đi." Lý Thường Gia nói, "Tôi mời, thế nào?"

Hà Lệ Chân cười nói: "Thầy quá khách sáo rồi, đi thôi."

Cô sánh vai cùng đi với Lý Thường Gia, Lý Thường Gia hỏi cô: "Muốn ăn gì?"

"Gì cũng được."

Lý Thường Gia vừa đi vừa đề cử quán cơm với cô, Hà Lệ Chân nghe câu được câu mất, mãi đến khi đi đến cuối con đường, quẹo qua con phố khác, để lại khu thương mại ở tít sau lưng, cô mới thật sự nghe rõ được tên của mấy quán cơm. Cuối cùng Lý Thường Gia chọn một nhà hàng Thái, nhà hàng nằm trên tầng cao nhất của một tòa nhà khác, diện tích không lớn, khách cũng không đông lắm, Lý Thường Gia gọi món ăn xong, hai người ngồi thong thả chuyện trò. Hà Lệ Chân nói: "Lần trước tôi dự thính một tiết học của thầy, cảm xúc rất sâu sắc."

"Vây à?"

"Vâng, tôi mới chính thức làm giáo viên hồi tháng 9 vừa qua, là một người mới."

"Nhìn không giống đấy." Lý Thường Gia cười cười.

Hà Lệ Chân hỏi: "Không giống thế nào?"

Lý Thường Gia nói: "Tôi thấy cô Hà rất trầm ổn, khí chất của cô phù hợp nhất với vai trò giáo viên, trông rất uy nghiêm."

Uy nghiêm gì chứ... Hà Lệ Chân nhớ đến Vạn Côn, xoắn hết cả ruột.

"Thầy nói đùa rồi." Hà Lệ Chân nói.

"Đừng xưng hô với tôi như thế, năm nay tôi mới 29 tuổi, chúng ta là đồng trang lứa, cô cứ xưng tên với tôi đi." Lý Thường Gia nói.

"À, được."

Lý Thường Gia còn đang định nói gì nữa, bỗng chợt nhíu mày, quay đầu đi ho một tràng. Anh ta che miệng, ho rũ rượi. Hà Lệ Chân rót một ly nước đưa cho anh ta, nói: "Thầy Lý, anh không sao chứ."

Lý Thường Gia ho đến đỏ cả mặt, đón lấy ly nước từ tay của Hà Lệ Chân, nói: "Không, không sao, khụ khụ." Anh ta uống hai hớp nước mới tạm ép được cơn ho đó xuống. "Ngại quá, bệnh nghề nghiệp."

Hà Lệ Chân chớp chớp mắt, Lý Thường Gia cười bảo: "Đừng sợ, khí quản của tôi vốn có chút vấn đề, sau đó cứ hít bụi phấn suốt ngày, thế là bệnh nặng lên."

Hà Lệ Chân hơi lo lắng, "Có cần uống thuốc không?"

"Không sao không sao." Lý Thường Gia đổi đề tài, nói: "Cô Hà, đối với công việc hiện giờ, cô có kế hoạch ra sao?"

Hà Lệ Chân thoáng sửng sốt, "Kế hoạch? Ý anh nói là kế hoạch như thế nào?"

"Không giấu gì cô, hiện giờ tôi và mấy giáo viên khác đang định mở một khoá dạy thêm. Đại khái là 1,2 tháng nữa sẽ bắt đầu dạy học, địa điểm đã tìm xong xuôi rồi, hiện giờ vẫn còn đang thiếu vài giáo viên." Lý Thường Gia nhìn Hà Lệ Chân, nói, "Không biết cô Hà có hứng thú không?"

"Dạy thêm?"

"Đúng." Lý Thường Gia nói, "Coi như là dạy thêm bán thời gian."

"Nhưng mà nhà trường chỗ chúng tôi nói, hình như không cho giáo viên dạy thêm ở bên ngoài..."

"Ha." Lý Thường Gia cười thoải mái, "Cái này cô chưa biết rồi, có giáo viên nào không đi dạy thêm chứ, khối lớp 12 của cô có phải có một thầy giáo dạy Toán, tên Hồ Phi?"

"À, đúng vậy, là thầy chủ nhiệm lớp 12."

"Anh ta cũng tham gia."

Hà Lệ Trân tròn tròn mắt.

Lý Thường Gia nói: "Chúng tôi đã giữ liên lạc từ trước rồi, cô Hà có muốn tham gia không?"

"Việc này..." Hà Lệ Chân nói, "Quá đột ngột đi, tôi có thể suy nghĩ thêm được không?"

"Đương nhiên có thể."

"Vâng, tôi sẽ ráng nhanh chóng trả lời anh." Hà Lệ Chân nói rồi còn cảm ơn Lý Thường Gia: "Nhưng mà thầy đã chịu tìm đến tôi, tôi rất cảm ơn thầy. Tôi dạy chưa được bao lâu, nếu như muốn làm, không biết có thể làm tốt được hay không."

"Không sao đâu." Lý Thường Gia có vẻ rất tin tưởng vào Hà Lệ Chân, "Khi tổ chức tham quan thực tế, tôi đã cảm thấy cô Hà rất khá, cô yên tâm, nhất định sẽ làm được."

Ăn xong bữa cơm, ấn tượng của Hà Lệ Chân dành cho Lý Thường Gia không tệ. Sau khi cô về nhà, cũng rất nghiêm túc suy nghĩ về lời đề nghị của Lý Thường Gia. Thật ra anh ta nói không sai, giáo viên dạy thêm chút đỉnh bên ngoài, kiếm chút lương phụ trội, rất đổi bình thường, nhà trường cũng không có cách nào đi lo cho hết được.

Thứ Hai vào lớp, Vạn Côn và Ngô Nhạc Minh bất ngờ đều vắng mặt. Hà Lệ Chân trả lại bài thi đã được chấm điểm, rồi giảng giải đề thi một lượt.

Mấy ngày rồi? Bốn ngày, hay là năm ngày?

Nguyên một tuần lễ, Hà Lệ Chân không hề thấy mặt Vạn Côn, mà khi thu vở ghi chép hàng tuần lại, cũng không còn thấy tên của cậu. Hà Lệ Chân cảm

thấy những chuyện trước đây, tựa như đều đã qua hết rồi. Mãi đến một buổi tối nọ, Hà Lệ Chân lại bị Ngô Nhạc Minh chặn đường.

Đương nhiên, lần này Hà Lệ Chân đã học được bài học, dựng nên cho mình một hàng rào kiên cố, cô đứng ở khúc quẹo của hành lang, cầu thang ngay bên cạnh đầy học sinh đang tan học. "Có chuyện gì?" Hà Lệ Chân khoanh tay hỏi.

"Cô ơi..." Giọng điệu của Ngô Nhạc Minh thoáng ngập ngừng. Hà Lệ Chân hít mắt lại, hỏi: "Có phải là chuyện của Vạn Côn?"

Ngô Nhạc Minh ngẩng đầu lên: "Cô biết?"

"Cô biết cái gì?"

Ngô Nhạc Minh mím môi, nói: "Cô, cô có thể cho em mượn chút tiền được không?"

Hà Lệ Chân tưởng mình nghe lầm.

"Em nói lại lần nữa xem."

Ngô Nhạc Minh nói: "Em mượn một chút tiền của cô được không?"

Hà Lệ Chân: "Mượn tiền làm gì?"

Ngô Nhạc Minh không nói gì.

"Sao không có động tĩnh gì nữa, mượn tiền làm gì?" Hà Lệ Chân nói, "Bọn em lại gây chuyện nữa rồi?"

Ngô Nhạc Minh cau mày, nói: "Không phải em."

Im lặng hồi lâu, học sinh trong dãy lầu đã ra về hết sạch, Hà Lệ Chân lên tiếng, "Vạn Côn sao rồi?" Ngô Nhạc Minh nói: "Cô cho em mượn chút tiền được không, sẽ trả lại cô rất nhanh thôi."

Hà Lệ Chân khoanh tay, tiến lên một bước, nói rành rọt từng chữ một: "Em nghe không hiểu lời cô nói sao, cô hỏi em, Vạn Côn bị sao rồi, hai đứa vì sao lại cần mượn tiền."

Ngô Nhạc Minh lùi ra sau nửa bước, lăm bằm một câu "thôi khỏi", sau đó xoay người bước xuống lầu. Hà Lệ Chân cũng không biết mình ăn phải giống gì, bám theo sát gót túm lấy cặp của cậu ta, lôi cậu ta về lại.

"Em nói rõ ràng cho tôi!" Hà Lệ Chân nổi nóng, "Nếu không thì đến văn phòng ngay bây giờ, tìm thầy Hồ nói chuyện!"

Ngô Nhạc Minh vùng ra, nói: "Không có gì."

"Ngô Nhạc Minh!"

Hà Lệ Chân rút cuộc vẫn là cô giáo, Ngô Nhạc Minh chưa từng nghe cô lớn tiếng bao giờ, nhất thời đứng ngơ ngẩn một chỗ, không chạy đi nữa.

"Em với Vạn Côn cả tuần này không đi học, là đi đâu?"

"Em đi làm."

"Vạn Côn thì sao? Em ấy cũng đi làm?" Nơi đầu tiên Hà Lệ Chân nghĩ đến là quán rượu Tú Quý kia.

"Không." Ngô Nhạc Minh khẽ nói, "Anh về nhà."

Hà Lệ Chân ngẩn ra, "Về nhà?"

"Ừm."

"Vậy em mượn tiền làm cái gì." Hà Lệ Chân nói, "Vạn Côn có chuyện gì phải cần đến tiền."

"Haizzz cô đừng hỏi nữa được không hả." Ngô Nhạc Minh hơi mất kiên nhẫn, "Cô có cho mượn hay không, không cho thì thôi."

Hà Lệ Chân không nói thêm lời nào, nắm lấy cánh tay cậu ta lôi về phía văn phòng, "Đi, cô không hỏi, có người sẽ hỏi em!"

Ngô Nhạc Minh nhận ra được cô định làm gì, dường như cậu ta không muốn phải phí sức đi ứng phó với Hồ Phi, giằng mạnh tay, nhưng Hà Lệ Chân sao cũng không chịu buông tay, giống như đang đọ sức với cậu ta. Ngô Nhạc Minh chịu hết nổi, cuối cùng rống lên một tiếng: "Là nhà anh cần!" Hà Lệ Chân ngoái đầu lại: "Nhà em ấy?"

Có hai học sinh đi ngang qua, nhìn thấy giáo viên đang túm lấy một người, bu lại hóng hớt. Ngô Nhạc Minh đi giật lùi, nói: "Qua bên này nói."

Hà Lệ Chân đi theo cậu ta, quay trở lại khúc queo ban nãy.

Chương 12

"Nhà em ấy bị gì?"

Ngô Nhạc Minh có vẻ rất không muốn nói, nhưng đã lỡ rồi, Hà Lệ Chân lại cứ khăng khăng, cậu ta vô cùng hối hận, vốn không nên nóng đầu mà chạy đi tìm cô ta.

"Anh Côn cuối tuần trước đã về nhà."

Cuối tuần trước. Thế thì chính là ngay sau khi chia tay với cô, Hà Lệ Chân nghĩ.

"Gần như mỗi tháng ảnh sẽ về nhà một chuyến, nhưng đi quãng 2,3 ngày đã quay lại, chứ ở lì dưới đó hết một tuần, rất ít khi nào xảy ra." Ngô Nhạc Minh nói, "Hôm qua..."

"Hôm qua thế nào?"

"Đêm qua ảnh gọi cho em một cú điện thoại..." Giọng của Ngô Nhạc Minh nhỏ lại.

Hà Lệ Chân nói: "Nói gì?"

"Ảnh muốn mượn em 4 ngàn."

Hà Lệ Chân hơi nhú mày, bốn ngàn tệ, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, mâu chốt là để xem dùng vào việc gì.

"Em ấy có nói là mượn tiền để làm gì không?"

Ánh mắt của Ngô Nhạc Minh lảng đi chỗ khác, chăm chú dán chặt vào một chiếc chổi cùn bị vứt ở trong góc, "Em chỉ có thể nói cho cô biết là ảnh muốn lấy đem về nhà, cái khác em không nói được."

"Em đừng có giờ cái trò ấu trĩ này ra." Hà Lệ Chân nhướn mày, lạnh giọng, "Lứa tuổi các em cứ chuyên môn thích những trò này, cái này không nói được, cái kia không nói được, làm như cái gì cũng là bí mật vậy."

Ngô Nhạc Minh chột quay phắt đầu, trừng mắt với Hà Lệ Chân.

"Cô biết gì?" Giọng của cậu ta không cao, nhưng mang một sự kiềm nén. "Cái gì cô cũng không biết, đừng tự cho mình là đúng."

"Vậy thì em nói đi." Hà Lệ Chân đốp ngay lại, "Em không nói thì làm sao cô biết?"

Ngô Nhạc Minh khoác cặp lên một bên vai xong, xoay người đi, "Thôi khỏi."

"Cô có thể cho vay tiền." Hà Lệ Chân nói.

Ngô Nhạc Minh đang dợm bước đi lại dừng bước.

"Thuật lại sự việc cho rõ ràng. Nếu như em thật sự cảm thấy không nói ra được, em có thể tóm lược." Hà Lệ Chân nói với bóng lưng của cậu ta, "Nhưng cho vay tiền thì có một điều kiện."

Ngô Nhạc Minh quay người lại, nói: "Điều kiện gì?"

Hà Lệ Chân: "Tiền sẽ do cô đích thân đưa em ấy."

Ngô Nhạc Minh do dự một chút, nhú mày, lẩm bẩm: "Ảnh không cho em nói ra địa chỉ của nhà ảnh với bất cứ ai."

Chỉ trong một chút thời gian ngắn ngủi, từ nét mặt của Ngô Nhạc Minh Hà Lệ Chân đã suy ra được là cậu ta đã thực sự cùng đường bí lối. Cậu ta đang cần tiền gấp, nhưng không sao tìm được ai có thể cho cậu ta vay 4 ngàn

tê một lúc. Đương nhiên, Hà Lệ Chân cũng có chút băn khoăn đối với chuyện vì sao cậu ta lại chọn cô để vay tiền, nhưng điều đó hiện giờ không nên đi suy xét.

Hà Lệ Chân nhìn Ngô Nhạc Minh, không nói gì. Cô đang hoàn toàn trong cương vị của một người lớn, ra điều kiện với một đứa nhỏ. Ngô Nhạc Minh nhanh chóng đầu hàng.

"Vay để em nói cho cô biết, cô nhất định phải đưa tiền đến cho ảnh. Ảnh... ảnh thật sự đang cần tiền rất gấp, hơn nữa cô tuyệt đối không được nói ra địa chỉ của nhà ảnh với bất cứ ai!" Ngô Nhạc Minh lải nhải một hồi rõ lâu, "Ảnh sẽ giết em đây!"

Sáu giờ chiều, Hà Lệ Chân ra khỏi ngân hàng, trong túi xách là một cọc tiền. Bốn ngàn, gần như hai tháng lương của cô. Cô nắm chặt túi xách trong tay, sau đó gọi một chiếc taxi, leo lên rồi nói ra một địa chỉ, tài xế nghe xong chau mày.

"Xa đến thế à."

"Có tiện không?"

"Aizz, cũng được."

Xe chuyển bánh, Hà Lệ Chân ngồi hàng ghế sau, lấy ra một tờ giấy từ trong túi xách. Chữ viết của Ngô Nhạc Minh rất ngoáy, liêu xiêu như gà bới. Trên mặt giấy là địa chỉ của nhà Vạn Côn.

Xe chạy bon bon trên đường, mới đầu là phố xá của trung tâm thành phố, sau đó ra đến ngoại ô, chạy hết một tiếng đồng hồ, trời bắt đầu nhá nhem tối. Dần dần, không thấy cao ốc ngoài cửa sổ nữa, cây cối bắt đầu nhiều lên. Rồi sau đó xuống khỏi đường lớn, lần theo bảng chỉ đường, quẹo vào một con đường nhỏ, đường nhỏ lồi lõm, Hà Lệ Chân ngồi phía sau bị xóc đến buồn nôn.

"Tôi không đi tiếp được nữa." Bác tài đỗ xe lại ở đầu đường, nói: "Tí nữa quay về sẽ rất muộn."

"Được." Hà Lệ Chân cũng không có gì để nói, trực tiếp móc tiền ra trả. Bình thường cả nửa năm cô đi xe gộp lại, tiền cũng không phải trả nhiều như lần này.

Xuống khỏi xe, không khí bên ngoài rất trong lành, gió mát thổi qua, Hà Lệ Chân cảm thấy đầu óc tỉnh táo hơn lúc ngồi trong xe nhiều.

Theo như bảng chỉ đường, thì đây là xã Ô Vọng. Trên bản đồ cho thấy, nơi đây là một xã nhỏ thuộc vùng ngoại ô cách Dương Thành 40km. Hà Lệ Chân nhớ lại những tin đồn Bành Thiên đã từng nói với cô trước đây liên quan đến gia cảnh của Vạn Côn, hơi cảm thấy buồn cười. Chắc là không ai

biết nhà của Vạn Côn lại ở một nơi như thế này. Cậu ta sống chết muốn che giấu, chắc là phát xuất từ lòng hư vinh của một thiếu niên.

Nơi đây chưa có đường nhựa, toàn là đường đất. Hà Lệ Chân vừa đi vừa ngoái quanh, có một chiếc xe ôm đang chờ khách. Hà Lệ Chân bước đến gần, đưa tờ giấy trong tay cho người ta xem.

"Bác tài, cậu có biết chỗ này không, có xa lắm không?"

Tài xế xe ôm độ hăm mấy tuổi, cũng còn trẻ, trên người bám một lớp bụi đất y chang như chiếc xe gắn máy của anh ta, do trời nóng, áo vén hết nửa, lộ ra phần bụng.

"À, biết chứ." Anh chàng đó giọng quê đặc sệt, cũng không nói gì dư thừa, trực tiếp ra giá: "50 tệ, có đi không?"

Hà Lệ Chân đã mò được tới đây, cũng không muốn hao tốn thêm thời gian nữa, đáp: "Đi, nhưng cậu phải đưa tôi tới tận nơi cơ."

"Được được, lên xe."

Hà Lệ Chân ngồi sau xe gắn máy, tài xế vận tay lái rồ ga. Lần này Hà Lệ Chân chân chính được trải nghiệm thế nào gọi là "chỉ để lại sau lưng một đám bụi" ¹. Cô bịt miệng mình, cảm thấy khắp người toàn đất là đất.

Xe ra khỏi đoạn đường nọ xong, tình hình khá hơn, đường quê nhỏ không có đèn đường, Hà Lệ Chân chỉ nắm hờ chiếc áo của người tài xế, đôi lúc ngẩng đầu nhìn lên, thấy vàng trắng chênh chếch cuối trời.

Đến lúc ấy cô mới nhận ra, mình thật sự đã cứ vậy mà chạy tới đây. Chỉ vì một học sinh như thế.

"Chỗ cô muốn tới là căn nhà phía trước mặt." Xóc nảy hết 20 phút đồng hồ, tài xế dừng xe lại.

"Ái chà, bên bên đang làm gì thế?"

Hà Lệ Chân đang đưa tiền cho tài xế thì anh ta nói một câu, cô ngoái đầu nhìn về phía đó. Bởi vì không có đèn đường, cho nên sắc trời trông càng tối mịt hơn. Bên phải của con đường nhỏ là một mảnh ruộng bắp, bên trái phía trước mặt có thể thấp thoáng thấy một căn nhà nhỏ, trước nhà có một mảnh sân, muốn nhìn nhiều hơn nữa, cũng không thấy rõ.

Tuy không nhìn thấy được, nhưng Hà Lệ Chân đã nghe ra. Phía đó đang có tiếng cãi cọ. Hà Lệ Chân nhét 50 tệ vào tay anh chàng tài xế, xách túi xách đi về hướng đó. Đường là đường đất, Hà Lệ Chân ngồi xe quá lâu, chân hơi nhũn ra. Cô bước nhanh vài bước, cuối cùng đã nhìn thấy bóng người.

Trước sân nhà có mấy chiếc xe gắn máy đang đỗ, trước xe có bốn người đang đứng, chắn ngang lối vào trong sân. Trong sân có ánh đèn, do một thanh gỗ được đóng vào nóc nhà nhô ra, trên đó có dây điện quấn quanh, đầu thanh gỗ treo một chiếc bóng đèn, đang tỏa ra ánh sáng màu vàng tù mù. Quanh

bóng đèn là vô số những con thiêu thân. Dưới bóng đèn, có một người đang đứng. Là Vạn Côn.

Ánh đèn vàng ảm đạm chiếu lên mái tóc của cậu, khiến cho bóng tối trên khuôn mặt của cậu khuất phía dưới càng thêm nặng nề. Bước chân của Hà Lê Chân bắt chợt dừng lại, cô vẫn còn cách cậu một quãng, nhưng cô đã cảm thấy, có một khoảnh khắc, cô đã nhìn thấy cậu vô cùng rõ rệt. Cậu nhất định vẫn trong bộ dạng đó, mái tóc hơi loà xoà trước mắt, hốc mắt trũng sâu, đầu hơi cúi, không mang biểu cảm, cũng không nói năng gì.

"Đã mấy ngày rồi!?" Bỗng có người quát lên một tiếng, Hà Lê Chân vội vàng hoàn hồn. "Không phải là bọn tao làm khó mày! Thiếu nợ phải trả tiền! Bây giờ thì ai đang chướng!?"

Hình như Vạn Côn cãi lại, nhưng vì khoảng cách quá xa, Hà Lê Chân không nghe rõ. Cô cầm túi xách bước từ ngoài đường vào, tiến đến trước lối vào sân. Cô càng lúc càng đến gần, nhưng đám người kia đang quá chuyên chú, không ai nhìn thấy cô.

"Nếu mày không đem được tiền đưa ra đây, sau này đừng ra khỏi cửa nữa!" Một gã thủ lĩnh đầu trọc bên này chỉ vào Vạn Côn, nói: "Chuyện này đã kéo dài hết mấy ngày rồi!? Mẹ kiếp, một nhà toàn rác rưởi! Một nhà rác rưởi! Chả trách con mụ lẳng lơ kia bệnh mà chết, đáng!"

Gã vừa nói vừa lấy chân đá mạnh vào phía kê bên một cú, đồng đồ phế thải bị đá kêu loảng xoảng lăn lóc đầy đất. Toàn thân Vạn Côn nặng nề u ám, nghe gã đầu trọc đó mắng nhiếc, cậu dường như nghiêng muốn nát cả răng mới có thể kềm chế không xông lên.

"Cũng không phải sẽ không trả tiền, cho khát thêm vài bữa không được sao?" Có tiếng một người đàn ông truyền đến từ trong căn nhà, sau đó cửa mở, một ông già gầy nhom từ trong bước ra. Ông ta co ro khép nép sau lưng Vạn Côn, cặp mắt đục ngầu hăm tãi. "Suốt ngày cứ ép hoài, đúng là ức hiếp người ta."

"Ức hiếp?" Gã đầu trọc cười lạnh, "Lúc vay tiền sao không nhắc đến chuyện ức hiếp? Hả? Cái thằng già nhà ông lúc đó chỉ thiếu điều quỳ xuống đất cầu bố mày đây! Bây giờ thì biết là ức hiếp người rồi? Mẹ kiếp, tao đã cho nhà mày khát mấy ngày rồi hả" Gã chửi bới hăng tiết, thậm chí còn lượm một cục gạch lên, toan ném về phía ông già.

Vạn Côn bắt chợt có động tĩnh.

Lúc gã đầu trọc còn đang lượm gạch, Vạn Côn đã sai bước, Trọc Đầu đứng thẳng, gạch còn chưa kịp ra khỏi tay, đã bị Vạn Côn tóm lấy cổ tay. Vạn Côn cũng không tấn công, chỉ vứt gạch đi, sau đó đẩy Đầu Trọc một cái. Gã đầu trọc bị đẩy lui mấy bước, rồi được người đứng sau đỡ cho đứng vững.

Vạn Côn đứng giữa sân, thấp giọng nói: "Hiện giờ không có tiền, cho tôi thêm một tuần. Năm ngày cũng được."

"Một tuần? Mà năm mơ đi!" Gã đầu trọc phát tay, đám đàn ông phía sau xông lên.

Vạn Côn nghiêng rặng, nhanh như cắt nhặt một cây gậy gỗ gần đó, quát ra sau: "Đi vào nhà!" Ông già đứng phía sau giật nảy người, vội vàng vào trong, khoá cửa lại.

Vũ khí của phe của gã đầu trọc cao cấp hơn thấy rõ, mấy tên đàn ông lấy gậy sắt rút gọn từ bên hông ra lao về phía Vạn Côn.

Hai bên chuẩn bị bùng nổ hoặc có thể nói, lúc đó họ đã bùng nổ rồi, bỗng có một tiếng hô hoán xen ngang.

"Đừng đánh!!"

Tiếng la bắt chợt này khiến cho cả hai bên cùng sững sốt. Mọi người đều nhìn về phía lối vào.

Hà Lệ Chân thiếu điều đứng không vững, cố làm bộ bình tĩnh nhìn gã trọc đầu, nói: "Anh đòi tiền thì đòi tiền, đánh cái gì."

Giây phút Vạn Côn nhìn thấy Hà Lệ Chân, cậu liền đứng hình. Mãi đến khi gã đầu trọc bực bội tiến về phía Hà Lệ Chân, Vạn Côn mới có phản ứng, xông lên mấy bước, đứng chặn trước mặt Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân nhích qua một bên, gã đầu trọc liếc Vạn Côn một cái, quay qua nhìn Hà Lệ Chân, "Cô là ai?"

Hà Lệ Chân mặt lạnh tanh, "Còn thiếu bao nhiêu tiền?"

Gã đầu trọc bật cười, "Sao, muốn trả tiền?" Gã hát hàm về phía Vạn Côn: "Cô hỏi nó, còn thiếu nhiều."

Hà Lệ Chân liếc Vạn Côn một cái, không thấy rõ mặt mũi, chỉ có thể cảm giác được nét mặt của cậu u ám nặng nề.

"Không nói? Không nói tao nói giùm mày, thiếu 18 vạn, cô trả đi."

Hà Lệ Chân vừa nghe một cái, suýt nữa đứng không vững. Cô siết chặt túi xách, gắng sức để cho giọng mình ổn định lại: "Anh nói gì?"

"18 vạn! Nghe không rõ à? Mười - tám - vạn"

Đầu Trọc gân cổ gào lên, Hà Lệ Chân chợt cảm thấy Vạn Côn ở kế bên nhích người, cô lập tức hiểu ra Vạn Côn muốn xông lên đánh, vội vàng giơ tay ra níu lấy cậu. Hà Lệ Chân nắm cánh tay cậu, cảm thấy y như đang nắm một thanh thép.

"Vạn Côn, đừng đánh!"

Chút sức đó của cô nào níu giữ được Vạn Côn, Hà lệ Chân ra sức lôi kéo cũng không sao ngăn được, trước mắt không còn cách nào khác, cô giơ tay

táng cho cậu một cái bạt tai. Hà Lệ Chân cảm thấy mình đã điên rồi, cô hét lên với cậu: "Cái đồ khốn này, tôi bảo em ngừng tay em có nghe tôi nói không hả!?"

Hà Lệ Chân cả đời chưa bao giờ bạt tai ai, Vạn Côn cả đời này chắc cũng chưa bao giờ bị ai bạt tai. Tiếp theo sau đó, hai người đều yên lặng. Hà Lệ Chân thở phì phò, quay đầu qua, hung hăng nhìn gã đầu trọc.

"Tôi nói chuyện nghiêm chỉnh với anh, hiện giờ em ấy cần phải trả anh bao nhiêu?!"

Đầu Trọc ngó bộ dạng cô có vẻ như thật sự đến để trả tiền, liền đáp: "Mỗi tháng trả 3 ngàn, sao, cô muốn trả?"

Hà Lệ Chân âm thầm thở phào, lấy túi xách ra, đếm đủ 3 ngàn đưa cho gã.

"Cầm tiền rồi mau đi đi, còn không tôi sẽ gọi cảnh sát!"

Đầu Trọc cầm tiền trong tay, đếm đi đếm lại cả mấy lần, lại còn kêu người phía sau tới kiểm tra thêm một phen. Tiền không thiếu được, gã làm như thế chỉ vì muốn chọc tức Hà Lệ Chân và Vạn Côn. Hà Lệ Chân thì không sao, nhưng cô vẫn luôn âm thầm quan sát Vạn Côn, sợ cậu sẽ lại không nhìn được, nóng máu lên lại sinh sự. Nhưng Vạn Côn không hề nhúc nhích. Bắt đầu từ sau khi cậu bị ăn một cái bạt tai, cậu liền đứng một bên rất yên lặng.

Sau cùng, đám người của Đầu Trọc nán nà hồi lâu, đếm đã đếm đời, rốt cuộc đã rời đi. Tiếng xe gắn máy càng lúc càng xa dần, cánh cửa nhà trong sân lại mở ra, ông già lúc ban nãy bước ra.

"Ồ, vị này là..." Ông già nhìn Hà Lệ Chân một cách tò mò.

Hà Lệ Chân nhìn hai bọn họ ở cự li gần, từ đường nét mặt mũi có thể đoán ra, ông ta chắc là cha của Vạn Côn. Cô hít sâu một hơi, nói: "Chào chú, cháu là giáo viên ngữ văn của Vạn Côn, tên cháu là Hà Lệ Chân."

"À à, cô giáo hả." Ông già hiểu ra, "Tôi là bố Vạn Côn, Vạn Lâm. Cô Hà sao lại tìm tới đây ạ?" Vạn Lâm đầy nghi ngờ, nhưng điều ông càng muốn hỏi chính là, vì sao cô lại giúp chúng tôi trả tiền? Hoặc, số tiền này của cô, chúng tôi có phải trả lại hay không?

Ông ta vừa nói vừa giơ tay ra như muốn bắt tay với Hà Lệ Chân, nhưng Hà Lệ Chân không đưa tay, Vạn Côn liền lấy tay hất tay của Vạn Lâm đi.

"Vạn Côn sao em" Hà Lệ Chân kinh ngạc. Vạn Côn trừng mắt với cô, "Cô ngậm miệng!"

Hà Lệ Chân liền không thốt ra được tiếng nào. Bộ dạng của Vạn Côn quá hung hãn, giống như một con dã thú nổi điên, ngay cả hơi thở cũng có thể tấn công người ta.

Cánh tay bị tóm lấy, Vạn Côn lôi cô ra ngoài.

"Em...Em làm gì đó hả?" Vạn Côn đi quá quyết liệt, giữa đường Hà Lệ Chân suýt vấp ngã, cậu cũng không dừng lại. Vạn Lâm đứng trước cửa nhà vẫn còn chống mắt nhìn theo.

Vạn Côn lôi Hà Lệ Chân đi ra xa thật xa, rồi mới từ từ dừng bước. Hà Lệ Chân hát mạnh tay, "Buông ra!" cô hát tay Vạn Côn xong, một giây sau bị cậu tóm lấy hai vai xoay lại. Giọng của Vạn Côn rất thấp, mang theo sự hung hãn,

"Tại sao cô lại ở đây?"

"Cái gì?"

"Tôi hỏi cô tại sao cô lại ở đây!?" Vạn Côn rống lên, Hà Lệ Chân giật bản mình, Vạn Côn đang trong cơn giận ngút trời, sự hung tàn trên người cậu có muốn che giấu cũng không che giấu được. Bàn tay trên vai cô như gọng kìm, mỗi một lỗ chân lông trên người cậu đang gào thét.

"Ai nói cho cô biết nhà tôi ở đâu, có phải là Ngô Nhạc Minh không, có phải là nó!?"

"Tôi hỏi cô, cô có nghe không!?"

Cậu hỏi tới tấp, Hà Lệ Chân bị lắc đến váng đầu hoa mắt. Đầu óc tựa như một vật keo, không hơi sức đâu đi quan tâm đến bà vai đang đau nhức, trong đầu cô không ngừng xẹt ngang câu nhận xét của Thương Khiết.

Thằng nhỏ đó, trên người mang một khí chất hoang dã.

Câu nói ấy như có ma lực, không ngừng trỗi dậy trong đầu, Hà Lệ Chân cảm thấy dần dần trái tim đang đập thành thịch cũng ổn định lại.

Cuối cùng cô mới có can đảm nhìn Vạn Côn, cô nói với cậu: "Vạn Côn, em bình tĩnh một chút."

Vạn Côn nhìn cô, trong bóng đêm, ánh mắt của cậu như đóng một lớp băng, rất lạnh, cũng rất sáng, trong suốt, không có chỗ cho một lời nói dối nào. Nhưng dần dần, cơn giận của cậu như bị gió thổi bay đi mất một phần lớn. Cậu đứng thẳng người, quay đi, bình tĩnh bảo: "Tiền, tôi sẽ trả cho cô, cô cho tôi một tháng."

Nói xong, cậu liền băng qua bên kia con đường nhỏ.

"Em lấy gì để trả?" Hà Lệ Chân nói với bóng lưng của cậu, "Vẫn đi làm công việc kia? Cô đã nói với em rồi hay chưa, nếu em mà còn tiếp"

Sau khi Vạn Côn dừng bước rồi, bắt chợt quay trở lại, đứng trước mặt Hà Lệ Chân.

"Trước đây hình như tôi chưa nói rõ ràng, bây giờ tôi nói cho cô biết." Cậu gằn từng chữ một, giọng nói trầm thấp và rõ ràng. "Cô đừng đi nói mấy chuyện đạo lý cao siêu với tôi, ông đây đếch cần biết, tiền ở đâu nhiều, tôi đi

làm ở đó. Chỗ thiếu cô, tôi sẽ không trả thiếu một xu." Cậu nói mà ánh mắt như có thứ gì đó đang muốn dâng lên, sau đó cậu lại nói: "Hôm nay, cảm ơn cô, sau này, cô cứ coi như không có đứa học trò này."

Cậu xoay đi dứt khoát như thế, khiến cho trái tim Hà Lệ Chân run lên.

Cậu đi rồi, nhưng cậu không đi đâu xa. Vạn Côn đi đến bên bờ ruộng bắp, ngồi lên một tảng đá to, hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Cậu biết Hà Lệ Chân chưa đi, nhưng cậu cũng không ngó cô thêm một lần nào nữa.

Khác với cái đêm hôm nọ, đêm nay có gió. Hình dạng nguyên bản của khói thuốc đều bị thổi bay, những thứ cùng bị thổi bay lên, còn có tóc của cậu, và góc của vạt áo cậu.

Hà lệ Chân nhìn dáng người kia dưới bóng đêm, nhìn lâu thật lâu. Nhìn cho đến lúc mắt cay sè, nhìn cho đến khi chân mỏi nhừ. Cô dựa vào một thân cây, chịu đựng những con muỗi vo ve đốt, cũng không hề dời ánh mắt.

Không biết vì sao, dưới ánh sáng xanh xao của vầng trăng, bóng lưng vừa trầm lặng cô độc vừa kiên trì và rộng lớn của cậu thiếu niên, lại lặng lẽ làm cho tim cô rung động.

Chương 13

Vạn Côn ngồi trên tảng đá một đêm, Hà Lệ Chân cứ nhìn cậu một đêm.

Nửa đêm về sau, Hà Lệ Chân buồn ngủ chịu hết nổi, đầu cứ thế mà gật gù, ý thức cũng hơi mơ hồ, đã bắt đầu không nhìn thấy bóng người của Vạn Côn nữa, chỉ có thể thấy được đốm lửa của điếu thuốc lập lòe trong đêm.

Vạn Côn hút thuốc không nhanh không chậm, đến giữa khuya, đã hút hết nguyên bao thuốc lá.

Hà Lệ Chân xuôi theo đốm lửa tàn lụi, cuối cùng cũng rũ đầu say ngủ.

Giấc ngủ này của Hà Lệ Chân rất không yên ổn, thoáng cái đã tỉnh. Khi cô tỉnh dậy, liền phát hiện mình đang nằm ngủ trên một chiếc giường phản cứng. Đầu hơi nhức, cô chậm rãi ngồi lên. Bên cạnh chiếc giường có một chiếc ghế sofa cũ, lúc Hà Lệ Chân ngồi dậy, liền nhìn thấy Vạn Côn đang ngủ vùi trên sofa. Hà Lệ Chân ngó trái ngó phải, căn phòng này rất nhỏ, nhìn ngoài cửa sổ, mảnh sân chính là mảnh sân đêm qua, vậy đây chắc là nhà của Vạn Côn.

Cô xuống đất, tìm thấy túi xách của mình, xem mấy giờ. Sau đó cô lấy đi động, rón rén ra khỏi cửa, đứng ngoài cửa gọi một cú điện thoại. Sáu giờ sáng, chủ nhiệm Trường còn chưa thức giấc, điện thoại reng hồi lâu mới có người bắt, giọng nói bên kia rất ngái ngủ.

"...A lô? Cô Hà?"

Hà Lệ Chân khẽ giọng nói: "Xin lỗi, thầy chủ nhiệm, mới sáng sớm đã đánh thức thầy, tôi là Hà Lệ Chân."

"Ừ, không sao, có chuyện gì thế?"

Hà Lệ Chân: "Hôm nay, hôm nay tôi không được khoẻ, có thể xin nghỉ nửa ngày được không ạ."

"Không khoẻ? Bệnh rồi à?"

Hà Lệ Chân dày mặt nói dối, "Có lẽ vậy... "

"Không sao, đến lúc đó chuyển lớp là được. Cô ráng nghỉ ngơi, sức khoẻ quan trọng."

"Vâng, cảm phiền thầy."

Bỏ điện thoại xuống, Hà Lệ Chân về phòng, mắt vẫn lo nhìn đi động, bất chợt phát hiện một đôi giày vải xuất hiện trong tầm nhìn. Cô ngược đầu, Vạn Côn đang đứng ngay trước mặt. Hà Lệ Chân tròn mắt, nói: "Sao em không phát ra tí âm thanh nào hết vậy."

Vạn Côn cúi đầu nhìn cô, không nói gì.

Hà Lệ Chân liếc chiếc giường, nói: "Đêm qua là em đưa cô về?"

Vạn Côn nức cười, lạnh mặt nhìn cô, nói: "Đúng vậy, em đâu thể nào giống một số người, dắt về nhà xong lại đuổi đi."

Hà Lệ Chân cứng đờ, sau đó cãi. "Hai chuyện có thể đem so sánh với nhau sao! Bản thân em đã làm ra chuyện gì em không biết à?" Cô nói rồi nhìn thấy Vạn Côn đang mở miệng tính nói gì, lập tức chặn lời châm chọc của cậu, "Không nói đến chuyện đó nữa, em cũng quên nó đi."

Vạn Côn đứng bất động, nhìn thẳng vào mắt cô, Hà Lệ Chân bỗng không dám ngẩng đầu. Cô bước tới, lấy túi xách của mình, nói: "Cô đi đây, em nhớ quay về đi học."

Hà Lệ Chân toan mở cửa ra, trên cánh cửa chốt có một bàn tay, ấn cửa đóng lại. Hà Lệ Chân không ngoái đầu, nói: "Vạn Côn, buông tay, cô phải quay về."

Giọng của Vạn Côn ngay trên đỉnh đầu cô, chậm rãi trầm thấp, nghe không ra tâm trạng.

"Nhà ông nghèo, cô xem thường, có phải không."

Thoáng một khắc nào đó, trái tim của Hà Lệ Chân thắt lại, nhớ đến hết thảy những tình cảnh và phỏng đoán mà xót xa lòng. Cô im lặng một lúc rồi mới nói: "Đúng là có rất nhiều chỗ cô xem thường em, nhưng độc nhất một điều không phải, chính là nghèo khó." Vạn Côn không nói gì, hai người cứ đứng như vậy hồi lâu, Vạn Côn từ từ buông tay. Hà Lệ Chân mở cửa muốn đi ra, Vạn Côn nắm lấy cổ tay cô, lôi cô vào lại trong phòng.

"Vạn Côn !"

"Cô đợi ở đây, em đi gọi xe." Vạn Côn bình tĩnh để lại một câu nói, người đã rời đi.

Hà Lệ Chân nhìn theo bóng lưng cậu qua cửa sổ đang khuất dần trong sân. Cô lại trông thấy từ căn phòng kế bên xuất hiện một người. Là cha của Vạn Côn, Vạn Lâm. Sau khi Vạn Lâm bước ra, ông dọn dẹp một hồi trong sân, rồi len lén nhìn về phía phòng của Hà Lệ Chân. Có thể là ông ta không ngờ Hà Lệ Chân đã dậy, còn đang đứng nhìn thẳng vào mặt ông, nên ông ta lập tức quay đầu đi chỗ khác.

Hà Lệ Chân vừa mới định gật đầu chào ông ta một cái, ông ta đã đi ra khỏi sân. Cô nhìn mảnh sân vắng vẻ, chợt có cảm giác hình như Vạn Côn đã dẫn cha cậu trước đó, bảo ông đừng tới tìm cô. Còn mẹ cậu ta đâu? Hà Lệ Chân nhớ câu mắng nhiếc của gã đầu trọc đêm qua, không khỏi phỏng đoán lung tung. Đang mãi nghĩ ngợi thì Vạn Côn đã trở về. Cậu vào trong phòng, nói với Hà Lệ Chân: "Gọi được rồi, cô đợi em một chút."

Cậu lấy ra một chiếc cặp sách đeo chéo vai, nói: "Đi thôi."

Hà Lệ Chân nhìn cậu, "Em đi chung với cô?"

Vạn Côn nói: "Ừ."

Ra khỏi nhà, Hà Lệ Chân hỏi Vạn Côn: "Có nên nói với ba em một tiếng."

Vạn Côn bảo: "Không cần."

Giữa ban ngày nhìn lại xung quanh, con đường nhỏ đã đưa Hà Lệ Chân tới đây tựa như mới thấy lần đầu tiên. Ruộng bắp bên đường rất xanh tốt, cứ cách mười mấy mét lại thấy một căn nhà của người dân. Vạn Côn vai đeo cặp táp, không biết có phải do đêm qua không ngủ được đang hoảng, bước đi của cậu rất uể oải. Nhưng vóc dáng của cậu cao, bước sải rộng, cho dù đi uể oải, cũng còn nhanh hơn Hà Lệ Chân rất nhiều. Hà Lệ Chân phải hồi hã nói gót mới theo kịp cậu.

Chiếc xe Vạn Côn đón được không phải là một xe taxi chính quy, mà là một chiếc xe khách nhỏ màu đen, ngoại trừ băng ghế có tài xế ra, phía sau có 6 chỗ ngồi. Lúc xe mở cửa, phía sau đã có 4 người đang ngồi, chỉ còn lại hai ghế ở hàng cuối. Hà Lệ Chân lên xe ngồi ở ghế trong cùng, Vạn Côn ngồi xuống bên cạnh cô.

Vóc dáng của Hà Lệ Chân nhỏ nhắn, ngồi chỗ đó còn tạm được. Vạn Côn ngồi vào trông đặc biệt gò bó chật chội, cậu bực mình co chân lại, đầu gối đụng ngay hàng ghế phía trước, bắp đùi nở nang. Hà Lệ Chân quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Xe đã đầy người, rất nhanh đã nổ máy. Sau khi lên xe, Vạn Côn liền nhắm mắt lại. Hà Lệ Chân phát hiện tay trái của cậu vẫn luôn bám vào cây cột sắt của ghế phía trước, cô sinh nghi, quay qua nhìn cả nửa buổi vẫn trông không ra có gì khác thường.

"Cô nhìn cái gì." Hà Lệ Chân giật thót mình, Vạn Côn ngồi bất động, mắt cũng không mở, thế mà lại bất thành linh lên tiếng. Hà Lệ Chân không muốn đi suy nghĩ xem cậu làm cách nào biết được bản thân cô đang ngó cậu, cũng không trả lời, cúi đầu nhìn di động trên tay. Ngay lúc ngẩng đầu lên rồi lại cúi đầu xuống ấy, Hà Lệ Chân bỗng để ý một điểm. Lúc cô quay qua để xác nhận thêm một lần nữa, cô liền phát hiện, y như cô nghĩ, Vạn Côn vịn vào cây cột sắt của ghế trước, là vì không muốn để cho lưng hoàn toàn dựa vào lưng ghế.

Lòng dạ cô cũng theo chiếc xe khách tròng trành lắc lư này mà thấp thỏm phập phồng.

"Rốt cuộc cô nhìn cái gì..." Sau cùng, Vạn Côn mở mắt ra, có vẻ như đang lấy làm phiền.

Hà Lệ Chân nói: "Chỗ..."

"Hửm?"

Hà Lệ Chân bỗng thấy hơi khó nói ra khỏi miệng, "Chỗ lưng của em, đã khỏi chưa?"

Vạn Côn thoáng sững sốt, cuối cùng mới hiểu ra này giờ cô đang nhìn cái gì. Cậu buông tay, khoanh hai tay lại trước ngực, dựa lưng ra sau, làm giống như sự lo lắng của cô hoàn toàn không cần thiết, nói: "Không sao." Sau đó quay đầu đi.

Hà Lệ Chân nhìn cậu, nói: "Nếu như em thấy đau thì đừng dựa." Vạn Côn không nói gì. Hà Lệ Chân chợt cảm thấy sự quật cường này của cậu thật khiến cho lòng người ta phát phiền, cô kéo cánh tay của cậu, vừa đụng vào, cô cảm thấy như cánh tay của cậu cứng rắn như đá. Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, cũng không hơi sức đâu lo nghĩ thêm, kéo cậu ra khỏi chỗ dựa lưng của ghế.

Cậu vừa nhô người, Hà Lệ Chân nhìn thấy trên lưng áo của cậu có một vết màu đỏ. Vết đỏ đó chỉ là mẩn mở đầu, tựa như bức họa mở đầu cho một chương sách, không biết sau khi giở ra, thương tích ở dưới chiếc áo đã thành cái dạng gì rồi. Hà Lệ Chân hơi hoảng.

"Em... " Câu nói của cô bị lộn xộn, "Thế nào lại ra nghiêm trọng như vậy? Sau đó em không xử lý nó sao?"

Vạn Côn tỉnh bơ nói: "Không sao."

"Sao không sao? Chỗ nước đó toàn là nước sôi, em"

Vạn Côn bất chợt nở nụ cười, trong chiếc xe đang lắc lư trên đường dài, cậu xoay người nhìn Hà Lệ Chân, nói một cách không nóng không lạnh: "Nước sôi là do cô tắt, lúc ấy cô giận dữ như vậy, nếu mà tắt trúng mặt, đảm bảo em sẽ bị huỷ dung."

Hà Lệ Chân nghĩ lại cũng thấy sợ, nhưng miệng vẫn không buông tha. "Em đừng có để tôi lại nhớ đến cái ngày hôm đó, lần sau em mà còn dám dở trò nữa, tôi cũng sẽ cứ thế mà tắt em."

Vạn Côn không nói gì, Hà Lệ Chân nói: "Đợi chút về tới, cô đưa em đi bệnh viện."

"Không cần, không sao."

"Nếu như bác sĩ cũng nói không sao thì cô sẽ không hỏi nữa."

Xe lết hết hai tiếng đồng hồ mới về được đến Dương Thành. Hà Lệ Chân ngồi muốn say xe, lúc đứng lên đau lưng nhức vai. Cô nghĩ đến Vạn Côn, chắc cậu càng mệt hơn, chỗ ngồi vốn chật chội, lưng lại còn bị thương. Nhưng lúc cô ngó Vạn Côn, trên mặt cậu không có chút dấu hiệu khó chịu.

Xe đỗ lại ở cổng Khí Phôi Thành (kiểu như Auto Mall), nơi đây cũng là một bến xe vận tải, vẫn còn cách Dương Thành Trung Nhị khá xa. Hà Lệ Chân nói: "Để cô đưa em đi bệnh viện trước." Hà Lệ Chân gọi một chiếc taxi, nhưng không biết bệnh viện gần nhất nằm ở đâu, hỏi Vạn Côn, Vạn Côn nhìn nhìn cô, rồi nói một cái địa chỉ với tài xế.

Hà Lệ Chân thiu thiu ngủ trên xe, lúc xe tới nơi mới mơ màng mở mắt, xuống xe rồi mới ngạc nhiên phát hiện, đây chẳng phải là con đường ngay sau nhà cô sao?

"Vạn Côn?"

Vạn Côn mặt tỉnh bơ nhìn cô, nói: "Thuốc mỡ bôi trị phỏng hôm bữa, cô vẫn còn chứ?"

Hà Lệ Chân nghĩ ngợi một chút, đây là lọ thuốc mỡ đã từng bị Vạn Côn từ chối.

"Còn." Hà Lệ Chân nói, "Ổ trong nhà."

Vạn Côn gật gù, rảo bước về phía nhà của Hà Lệ Chân.

"Em làm gì đó?" Hà Lệ Chân bị hành động của cậu làm cho ngây ngốc, "Em đi đâu đấy?"

Vạn Côn ngoái đầu, vẻ mặt như sao biết rồi còn hỏi, nói: "Thoa thuốc á."

"Cô muốn em đi bệnh viện, em"

Vạn Côn có vẻ chề đần bà lẳng nhặng mắt thì giờ, không đợi cho Hà Lệ Chân nói hết câu, đã xoay đầu đi mất.

Hà Lệ Chân đứng một hồi, vừa mệt vừa đói, Vạn Côn ở đằng trước đã đi mất hút, cô mới lê bước chậm chạp đuổi theo.

Đến khi Hà Lệ Chân vào đến sân của khu chung cư, Vạn Côn đã đứng trước cửa nhà, đang còn ngược đầu ngắm giàn mướp của thím Trương nhà kế bên. Hôm nay nắng rất đẹp, xuyên qua tán lá, chiếu lên những bông mướp vàng ươm, Vạn Côn lặng lẽ đứng ở nơi ấy, nhìn chăm chú sấp lế cả mắt. Hà Lệ Chân cảm thấy bộ dạng của cậu như thế này rất thú vị, chậm rãi đến gần, rồi mới để ý bên cửa sổ của nhà hàng xóm có ánh mắt của thím Trương. Thím Trương đang ngồi chỗ sân xi măng rửa rau, vừa khéo bắt gặp cả Vạn Côn lẫn Hà Lệ Chân. Hà Lệ Chân gật đầu chào, bà thím cũng gật đầu chào lại Hà Lệ Chân, "Cô giáo Hà về rồi đấy à."

Hà Lệ Chân cảm thấy vô cùng chột dạ. Nhất là sau khi nghe thím Trương gọi cô hai tiếng "cô giáo," cứ có cảm giác như lời nói mang ẩn ý. Hà Lệ Chân quay đi.

Vạn Côn thấy Hà Lệ Chân tới, nhường lối cho cô, để cô mở cửa. Hà Lệ Chân mở cửa, Vạn Côn sải bước tiến vào.

Trong nhà đầy nắng, Hà Lệ Chân đặt túi xách xuống, nói: "Em đợi ở đây một chút, cô đi tìm thuốc." "Ừ."

Sau khi Hà Lệ Chân vào phòng, Vạn Côn đứng ở giữa phòng khách. Căn phòng này, không phải là cậu mới tới lần đầu. Phòng khách rất nhỏ, bệ bếp được dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp, bàn ăn trải khăn ca rô, trên đó có một hồ cá. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, rơi trên nước hồ cá, khúc xạ thành một dải ánh sáng, chú cá vàng mập ú thong thả quẫy đuôi, dải ánh sáng cũng theo đó mà tan ra.

Hà Lệ Chân bước ra khỏi phòng ngủ, trong tay là hộp thuốc mỡ, nói với Vạn Côn: "Em ngồi xuống đi."

Chương 14

Thế là Vạn Côn ngồi xuống trên chiếc ghế sofa trong căn phòng nhỏ, Hà Lệ Chân lấy ra một tuýp thuốc mỡ, rửa tay ở phòng ngoài xong, quay đầu lại, Vạn Côn đã vớt cặp qua một bên. Hai tay của cậu đang nắm vạt áo, kéo thẳng lên, cơ lưng hai bên giãn ra, thuận lợi cởi xong chiếc áo.

Hà Lệ Chân đột nhiên quay đầu về lại, rửa tay thêm một lần nữa.

Vạn Côn để mình trần ngồi đợi, không chút ngại ngùng. Cũng không biết là do giang nắng bên ngoài hay là sao khác, mà da dẻ của Vạn Côn ngăm đen, khiến cho cơ bắp trên người cậu trông càng thêm hoành tráng. Hơn nữa hình như Vạn Côn rất hài lòng với tướng tá của mình, cố ý vô ý giang rộng tay, để lộ từng múi từng múi cơ bụng vô cùng rõ rệt. Chiếc quần jean của cậu cặp trễ rất thấp, lông dưới rốn tụ tập lại thành một đường thẳng hẹp, kéo dài vào trong cặp quần.

Hà Lệ Chân tắt nước, nghiêm túc không ngó lung tung, đi đến sau lưng cậu.

"Khom lưng."

Vạn Côn nhích một chút, khom lưng như một con tôm lớn, Hà Lệ Chân trông thấy tám lưng của cậu rồi, bao nhiêu ý nghĩ méo mó đều bay sạch.

"Sao lại nghiêm trọng thế này?"

Hà Lệ Chân tròn tròn mắt. Sau lưng Vạn Côn giờ đây không chỉ đỏ tấy, có mấy chỗ khá nghiêm trọng, có vẻ như là chỗ rộp nước không được xử lý đúng đắn, trực tiếp bị bề ra, vùng da xung quanh đều đỏ tấy, hành xác như vậy mà chưa bị nhiễm trùng, đúng là phép lạ.

Vạn Côn quay mặt qua một bên, đang rũ đầu thổi thổi mấy sợi tóc rớt xuống tay mình, nói: "Không sao mà."

Hà Lệ Chân cắn răng, đầu tiên hứng một chậu nước sạch, sau đó pha với muối, rồi chậm chậm những chỗ trông nghiêm trọng.

"Đau không?"

Vạn Côn lắc đầu.

Hà Lệ Chân ngồi phía sau, có thể miễn cưỡng nhìn thấy được sườn mặt của cậu, "Thật sự không đau?"

"Không đau mà."

Hà Lệ Chân biết, không thể nào không đau dù chỉ một chút, cô nhớ lại hết thảy những gì trước đây, lầm bầm: "...Đúng là giỏi chịu đau."

Vạn Côn chợt thấp giọng cười mấy tiếng, mang vẻ đặc thù của một cậu bé, hơi khoe khoang, cũng đầy sự kiêu ngạo. Hà Lệ Chân nhìn cậu, cậu cũng không quay đầu. Hà Lệ Chân nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ lên chỗ bị thương, cô chăm chú thoa, hồi lâu không nói câu nào.

"Cô giáo... " Vạn Côn bỗng lên tiếng.

Vì một tiếng "cô giáo" này mà tay của Hà Lệ Chân thoáng ngừng hai giây. Cô rất muốn hỏi cậu, hôm qua chả phải đã nói, sau này coi như cô không có một học sinh như cậu sao. Bây giờ gọi cô là "cô giáo," có phải coi như lời nói đêm qua không được tính nữa không. Nhưng cuối cùng cô vẫn không hỏi thành tiếng, lòng dạ thanh niên luôn biến ảo khôn lường, cô không cần thiết phải quá cứng nhắc.

Vạn Côn nhìn bàn tay mình, tiếp tục nói: "Tay cô rất lạnh."

Ó?

Hà Lệ Chân nhấc bàn tay mình ra khỏi lưng Vạn Côn theo phản xạ, cô nhìn ngón tay dính đầy thuốc mỡ của mình, nói: "Lạnh lắm sao?"

Vạn Côn "ừ" một tiếng, Hà Lệ Chân ngó trái ngó phải một chút, nói: "Vậy... Vậy cô đi rửa tay bằng nước nóng rồi thoa thuốc tiếp."

Vạn Côn ngoái đầu lại, nói: "Không cần, cứ bôi tiếp là được."

Hà Lệ Chân nói: "Không phải là em nói tay lạnh sao?"

Vạn Côn lại đảo mắt cúi đầu mân mê bàn tay của mình, "Lạnh một chút rất dễ chịu."

Hà Lệ Chân nhìn cậu một hồi, sau đó lẳng lặng tiếp tục thoa thuốc. Đều tại những lời nói mới rồi của cậu... Hà Lệ Chân hơi nhíu mày nghĩ, cậu nói tay cô lạnh, cho nên cô mới cảm thấy lưng của cậu thật ấm áp.

Thoa xong thuốc, Hà Lệ Chân kêu Vạn Côn để cho yên cho ngấm rồi hăng mặc áo vào. Vạn Côn gật đầu, ngồi yên trên ghế sofa.

Hà Lệ Chân nói: "Em ngồi đây một hồi, cô đi gọi cú điện thoại."

Vạn Côn nhìn cô đi vào buồng trong, gọi một cú điện thoại. Sofa và buồng ngủ chỉ cách nhau một cánh cửa kéo, trong nhà yên tĩnh thế này, Vạn Côn có thể nghe rất rõ ràng cuộc gọi của Hà Lệ Chân.

"Phải, Bành Thiên, là mình."

"Hôm nay mình không đi dạy, ở trường có chuyện gì không?"

"À, vậy sao... "

"Thế thì tốt, à, không có gì, sức khỏe mình không sao."

"Được, cứ vậy nhé, ngày mai mình sẽ đi làm lại. Ừ, tạm biệt."

Cuộc gọi rất ngắn, chỉ mấy câu thế thôi. Hà Lệ Chân đi từ trong buồng ngủ ra, xoay người đóng cửa lại, Vạn Côn ngồi cách chỗ cô chưa đến nửa mét, ngẩng đầu nhìn cô. Hà Lệ Chân thoáng khựng lại, sau đó khép xong cánh cửa. Một người to xác như thế, đặt ở đó, cứ cảm thấy kỳ kỳ.

Hà Lệ Chân đến trước bàn sách, nói: "Khi nào thì em đi?"

Vạn Côn thản nhiên nhìn cô, không mặn không nhạt nói: "Nếu cô không muốn em ở đây, em có thể đi ngay giờ."

"Thuốc còn chưa ngấm hết đâu, em đi được sao?"

Vạn Côn im lặng một chập, sau đó ngoảnh mặt, cầm áo đứng dậy. Hà Lệ Chân nhận ra cậu tính làm gì, một câu nói chưa được suy xét kỹ lưỡng đã bay ra khỏi miệng

"Ăn xong bữa trưa rồi hăng đi."

Vạn Côn khựng lại, tay còn cầm chiếc áo, đứng giữa căn phòng nhỏ nhìn cô. Thân trên của cậu vẫn để trần, lúc ngồi xuống còn không sao, một khi đứng lên rồi, mà lại còn đứng gần như vậy, đặc biệt mang lực sát thương rất mạnh. Hà Lệ Chân quay mặt đi, nói: "Em ngồi nghỉ ngơi một chút, cô phải làm việc."

Nói xong, cô ngồi luôn xuống trước bàn, một chốc sau, cô nghe thấy sau lưng mình có tiếng động, hình như Vạn Côn đã ngồi xuống sofa.

Mấy giờ nấu cơm? Hà Lệ Chân liếc nhìn đồng hồ. Sáu giờ sáng bọn họ đã rời khỏi nhà của Vạn Côn, bây giờ mới 10 giờ. Hà Lệ Chân thở dài, cảm thấy như nguyên một ngày trời đã trôi qua. Trước mặt cô là sách Ngữ Văn và sô tay của cô, trong tay đang cầm một cây bút máy, ngồi bút chạm vào mặt giấy,

chậm rãi nở một vết mực đen. Hà Lệ Chân lấy lại tinh thần, bắt đầu soạn giáo án.

Sở trường của Hà Lệ Chân là tập trung tinh thần, rất nhanh chóng, cô đã rút Vạn Côn qua một bên. Giáo án được viết liền một mạch mà xong, Hà Lệ Chân thở phào, đẩy nắp bút lại. Cô vắn vắn cổ thư giãn, xoay một vòng trên chiếc ghế quay. Quay đến giữa chừng, cô liền trông thấy Vạn Côn. "..."

Hà Lệ Chân vội vàng thò chân xuống đất, thắng không cho chiếc ghế xoay tiếp nửa vòng còn lại. Sau đó cô phát hiện, thật ra cô không cần phải lo đi giữ gìn mặt mũi nhà giáo làm gì, bởi vì Vạn Côn đã ngủ mất. Không biết tự lúc nào, cậu đã mặc áo vào lại, cởi giày ra, cuộn mình trên ghế sofa của Hà Lệ Chân. Ghế sofa của Hà Lệ Chân là ghế đơn, không gọi là lớn, cổ của cậu đang ghé trong góc của chỗ dựa lưng và chỗ gác tay của ghế, hai bàn chân của cậu thò ra ngoài mép nệm ghế, trên chân mang bít tất màu xám. Vạn Côn nằm ngủ cũng nom không hiện lành gì, nhưng có thể bớt đi một chút ngông nghênh của ngày thường, cằm của cậu góc cạnh, trông rất rắn rỏi, đầu nghẹo, cần cổ thô dài, dễ dàng thấy được từng đường gân mạch. Hà Lệ Chân nhìn một chốc, sau đó đứng dậy đi tới tủ lạnh. Vẫn cứ to xác như vậy, Hà Lệ Chân nghĩ thầm trong lòng.

Mở cửa tủ lạnh ra, Hà Lệ Chân máy móc thò tay vào định lấy mì. Kết quả, vì cô mang tâm lý xấu hổ nào đó, một giây trước khi tay cô chạm vào bịch mì thì quẹo qua bên cạnh, lấy ra vài trái trứng gà. Sau đó cô múc vài muỗng bột mì, khe khẽ mở vòi lấy nước. Đập trứng, đánh trứng, pha bột, khuấy bột... Mỗi một quá trình, Hà Lệ Chân đều bất giác nhìn về phía Vạn Côn. Kết quả là Vạn Côn ngủ rất sâu, không có một chút dấu hiệu gì cho thấy là bị tiếng động làm thức giấc. Dần dà Hà Lệ Chân yên chú, cũng không ngó chừng cậu nữa, chuyên tâm nấu cơm. Cô lấy chiếc chảo đáy bằng đặt lên bếp, mở lửa, cho dầu, sau khi dầu nóng, liền đổ bột đã được pha sẵn vào đó.

Vào lúc này, từ sau lưng cô truyền đến một giọng nói.

"... Làm gì thế?"

Hà Lệ Chân giật nảy mình, nhũn tay ra, bát bột liền rớt khỏi tay, đập vào thành chảo tạo nên một âm thanh chói tai, Hà Lệ Chân không hơi đâu đi để ý đến phía sau, luống cuống chụp lấy bát bột, nhưng vẫn có một phần bột bị đổ ra. Hà Lệ Chân tắt lửa, xoay người, ung dung nhìn Vạn Côn.

"Lần sau em có cách nào báo trước một chút được không, tự dung lên tiếng thế này rất dễ xảy ra tai nạn, em biết không hả?"

Vạn Côn vừa ngủ dậy, giày cũng chưa xỏ vào đànng hoàng, giày vải mà cậu xỏ như dép lê, dây giày đều chưa thắt lại. Tóc một bên ngủ dậy dựng đứng lên, mặt thì đơ đơ, bị Hà Lệ Chân lên lớp một tràng, phải một hồi lâu sau cậu mới gật gật đầu, mắt mơ màng ngái ngủ nói: "Được."

Hà Lệ Chân thấy cậu như vậy, cảm thấy như đang đắm vào gói bông, cô chau mày xoay đi, tiếp tục nấu ăn. Vạn Côn ngáp mấy cái sau lưng cô, hỏi: "Buồng vệ sinh ở đâu?"

Hà Lệ Chân quơ quơ cái sạn, nói: "Trong đó."

Vạn Côn chậm chạp đi vào trong, Hà Lệ Chân thờ dài.

Cấu trúc của căn hộ Hà Lệ Chân ở là thẳng một đường, phòng khách dính liền với bếp là gian ngoài cùng, phòng tắm là ở bên trong cùng, phòng ngủ của Hà Lệ Chân nằm kẹp ở giữa. Lần đầu tiên Vạn Côn vào phòng ngủ của cô, căn phòng không lớn, bên trong thoáng thoang mùi hương. Căn phòng được thu dọn gọn ghẽ đâu ra đấy, nền chần màu vàng nhạt, đồng bộ với khăn trải giường, bên trên in hoạ tiết gấu con, Vạn Côn nhìn xong cười hừ một tiếng.

Vào trong phòng tắm, Vạn Côn đứng một hồi trước bồn rửa tay, mặt vô cảm nhìn người trong gương, sau đó cúi đầu hứng nước, rửa ráy mặt mũi và cổ một lượt. Bên cạnh treo một chiếc khăn tay màu hồng nhạt, nhưng Vạn Côn không dùng đến, cậu cúi đầu kéo vạt áo mình lên, tùy tiện lau lau lật, lúc chuẩn bị đi ra, ánh mắt của cậu bất chợt rơi trên giá phơi quần áo ở phía trong cùng. Trên đó đang phơi quần áo đã được giặt sạch, ở phía trên cùng là hai chiếc quần lót.

Hai chiếc quần lót đều là loại rất đơn giản phổ thông, màu trắng, không có hoạ tiết, cũng không có viền ren đang rất thịnh hành bây giờ. Kích cỡ của hai chiếc quần lót này rất nhỏ, đã được giặt rất sạch sẽ, phơi cạnh nhau ở đó. Vạn Côn nhìn một hồi, nhướn mày, gãi gãi bụng mình, sau đó rời đi.

Trong phòng khách đã thơm mùi thức ăn. Vạn Côn đứng sau lưng Hà Lệ Chân, không khỏi đưa mắt nhìn mông cô một cách chăm chú, thử đoán xem hiện giờ có phải cô cũng đang mặc loại quần lót nhỏ màu trắng kia không. Vạn Côn nghĩ một hồi, lại hu đống muốn đưa ra rờ mó xem thử. Hà Lệ Chân cầm cái sạn đang xúc bánh, Vạn Côn chột hoàn hồn. Cậu thu tay về, bước đến gần, hỏi: "Nấu gì thế?" Lần này Hà Lệ Chân không bị giật mình, không buồn ngoái đầu lại, nói: "Bánh trứng gà, sắp xong rồi, em ra dọn bàn một chút đi."

Vạn Côn gật đầu, đến bên bàn, sau đó liền thấy con cá vàng béo múp nọ. Hà Lệ Chân rải thêm thịt nguội và khoai tây thái chỉ lên trên bánh trứng, rồi cuộn lại đặt lên đĩa, bắt giắc ngẩng đầu lên định nhìn xem Vạn Côn đã dọn bàn xong xuôi chưa, kết quả liền trông thấy cậu đang khom người chọc con cá.

"..." Hà Lệ Chân buông chiếc sạn bước tới gần, "Em đang làm gì thế?"

Vạn Côn nói: "Giúp cô cho cá ăn."

Hà Lệ Chân vừa cúi xuống nhìn, dưới đáy hồ cả quả nhiên đã có một đồng thức ăn cho cá. Hai huyết thái dương của Hà Lệ Chân giật giật, cầm hồ cá lên, bung đến bên bờ nước, cẩn thận múc con cá bỏ qua một chiếc chậu khác, sau đó đổ hết nước trong hồ đi, thay nước mới.

Vạn Côn đứng đằng sau biếng nhác nói: "Lãng phí."

Hà Lệ Chân ngoái đầu, nói: "Không thể cho cá ăn như thế được."

"Vậy cho ăn như thế nào?"

Hà Lệ Chân thả cá lại vào trong hồ, trông nó như một cục bông tròn vo, lăn qua lăn lại trong nước.

"Em chưa nghe qua câu nói kia sao, cá chết vì ăn, hoa chết vì úng."

"Chưa nghe qua."

Hà Lệ Chân quay đầu đi.

Vạn Côn vô tội vạ nhìn cô, "Thật sự chưa nghe qua."

Hà Lệ Chân đặt hồ cá trở lại bàn, "Dọn bàn cho xong đi, làm nhanh lên một chút."

Vạn Côn dọn xong bàn, Hà Lệ Chân bung đĩa đựng bánh trứng đã làm xong tới, hai người mỗi người một đĩa. Trong phòng không dư ghế, Hà Lệ Chân đang còn lo lắng không biết nên làm sao, Vạn Côn đã vào trong phòng ngủ lôi ra một chiếc ghế đầu. Hà Lệ Chân liếc cậu một cái, cúi đầu ăn cơm. Vạn Côn ăn ngấu nghiến, chưa tới hai phút đã ăn sạch bánh trứng trên chiếc đĩa. Lúc Hà Lệ Chân ngẩng đầu lên, cậu đang còn ngồi trên chiếc ghế đầu, mắt hau háu nhìn cô. Hà Lệ Chân nhìn cậu một hồi, nói thẳng một câu khô khốc: "Hết rồi."